

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Tappade tänder och hittade vänner

Lassén-Seger, Maria

Published in:
Hufvudstadsbladet

Published: 28/03/2023

Document Version
Accepted author manuscript

Document License
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

Please cite the original version:

Lassén-Seger, M. (2023). Tappade tänder och hittade vänner: Recension av Nils Andersson & Sanna Mander: *Jag tappade min tand*. *Hufvudstadsbladet*, 19. <https://urn.fi/URN:NBN:fi-fe2023050139750>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Tappade tänder och hittade vänner

Nils Andersson & Sanna Mander: *Jag tappade min tand*. S&S, 2022

En lös mjölkttand är omöjlig att inte pilla på. Den känslan fångas suveränt i Nils Andersson och Sanna Manders rimmande färgmättade bilderbok *Jag tappade min tand* (2022). Bokjaget tillbringar dagar med att vicka på sin lösa tand tills den med ett "hej faderalla" lossnar. Sen då? Som i Tove Janssons *Vem ska trösta knyttet?* är det tveksamt vad man gör men en vacker snäcka om man inte får visa den:

Jag tappade tanden! Ja titta, här e den!
Nu vill jag ju bara att nån ska få se den
Helst någon med storögd, beundrande blick
Det är man väl värd efter allt detta vick!

Tandlossningen är upptakten till ett ivrigt letande runt om i staden efter en vän. Dramatiken skruvas därtill upp när tandtrofén tappas än en gång. Denna gång på marken i parken. Nu har bokjaget varken tand eller vän, men som tur är leder det ena till det andra med lycklig utgång.

Sprittande rim

Nils Andersson skriver sprittande rytmisk, rimmad vers, något han belönats för med inget mindre än Hellsing-priset 2021. Samarbetet med Sanna Mander är nytt. Med sin säkra, grafiska stil är hon och Andersson en välmatchad duo. Tillsammans säkerställer de att berättelsens rytm återspeglas i välkomponerade uppslag och välavvägd rytmiserad bläddring.

Jag tappade min tand är en glad och livsbejakande bilderbok med omedelbar attraktion. Lätt att tycka om. Dramatiken kring den borttappade tanden – som sedermera får en mycket klurig lösning – understryks fint av uppslagets svärta, men den klagosång som följer är snarare komiskt överdriven än dystert: "Min tand, o min tand! Du, min fina och kära! / Dig ville jag spara och alltid ha nära / i hela mitt liv, tills den dagen jag dör / Å nej, varför skulle jag tappa den för?"

För snygga bilder?

Manders bilder har en rejäl touch av retro i sitt färg- och formspråk. Bokuppslagen är tilltalande färggranna och grafiskt snygga så det förslår. Mander är en erfaren bilderboksmakare med fullträffar som *Nyckelknipan* (2017) och *Fisens liv* (2019), den senare tillsammans med Malin Klingenberg. Den nya bilderboken får mig ändå att fundera över *om* och i så fall *när* en bildstil kan bli *för* snygg? När den grafiska designivern tar över finns risk för att bokens personer och miljöer blir schablon-aktigt endimensionella, rentav stumma. Manders bilder balanserar onekligen på gränsen till detta, men ror ändå bilderboksberättandet i land.

Den gapande mun, med ett hål i nedre tandraden, som möter läsaren på bokpärmens utgör en både klatschig och lockande ingång till bokens värld och jovialiska handling. Att tappa tänder och hitta vänner är angelägen barnbokstematik. Med snygga rim och bilder gör Andersson och Mander sin bilderbok till en tilltalande helhet.

Maria Lassén-Seger